Ч. 184. Пятниця 1 вересня (19 серпня) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Мир на далекім Всході.

Вість, що мирові переговори в Порсмес доведено щасливо до кінця і що постановлено вже на основі тих переговорів виготовити мировий договір, понесла ся радістним відгомоном по цілім сьвіті, бо хоч услівя мира ще не зовсім і не докладно знані, то все-таки нині вже річ певна, що закінчила ся тота страшна різня на далекім всході, якої другої істория ще не записала. Японці або Росияни, що взаїмно себе убивають, можуть яко народи бути для когось байдужні, але яко люди, що з вини невеличкого гуртка ненаситних верховодів, шукаючих наживи, мусіли накладати своїми головами, не могли і не можуть бути для других людий байдужні і як давнійше цілий сьвіт жалував тих людий, що марно сходили зі сьвіта, так нині тішуть ся, що преці раз прийшов вже конець тому проливаню невинної крови. Се вислід з мирових переговорів в Порсмес для цілого сьвіта. А що принесли они для обох воюючих сторін?

Ще не знані, як кажемо, услівя мира; але з того вже, що знає ся, виходить, що Японці поробили так значні уступки в користь Росиян, що мимоволі треба спитати ся: хто остаточно горою, чи побита Росия, чи побідителька Японія? По такій сьвітлій побіді, як була японьска, не такі диктує ся услівя мира, на які остаточно пристали Японці. Але щоби поставити услівя і вимусити їх, треба остаточно мати силу, а тої, видко, вже Японцям не ставало. День 29 серпня був критичний для обох сторін і котрась мусіла зробити уступку, коли не мала ся війна вести дальше. Нема сумніву, що Росия була би ще дальше вела війну, бо що остаточно тим в Петербурзі залежить на тім, чи в Манджурії погибне ще яких кільканайцять тисячів людий більше? В такій державі, де темні маси людий можна гнати на війну, як худобу на зарізь, війна не так легко і борзо кінчить ся, скоро материялу до неї подостатком. Але Японія, здаєсь, напружила свої сили до послідка і була змушена уступити. Она згодила ся на остаточні предложеня Росиї, котра заявила, що анї не заплатить відшкодованя анї не відкупить другої половини Сахаліна, анї не дасть собі обмежити своєї збройної сили у всхідній Азиї, анї не дасть собі забрати тих воєнних кораблів, що знаходять ся ще доси в чужих портах.

Отся уступка Японії єсть до якоїсь міри навіть і загадочною, бо хоч би Японці й дійстно вже до крайности напружили були свої сили, то все-таки могли були їх ужити; скріплена армія японьска все ще стоїть в Манджурії а Ліневич певно не лїпший від Куропаткіна, отже можна було ще раз спробовати. Коли же Японці того не зробили, то мусіли тут ділати ще якісь инші впливи. В першій лінії безперечно дуже богато зробив президент Сполучених Держав Розвельт, поза котрим, як тепер показує ся, щораз більше стояв німецкий цісар Вільгельм; але здає ся, що й Японці мали своє вирахованє в тій великодушности мікада, котрий зрік ся всего, чому Росия противила ся, бо хто знає, чи колись з недавних ворогів не стануть добрі приятелі. А до того єсть богато даних.

Всеж-таки не дасть ся заперечити великий успіх Японії. Поминувши то, що она стала славною і з малої, майже зовсім незнаної доси держави дійшла до становища первородної, запанувала она фактично на азийскій цілечині і буде тепер могла ширити що-раз дальше своє пановане. Півостров Ляотун з Порт Артуром і Манджурия та Корея суть тепер в руках Японців, пів Сахаліна до них належить, а хоч анї тут, анї в Кореї після договора не вільно їм ставити кріпостий і яких небудь укріплень, то поправді они таки сперли тут Росию в дальших єї заборах. Хтож може заручити нині, що по яких десяти або двайцяти роках не забагне ся Японцям в спілці з Хінцями і Корейцями

Страшна пригода.

(З німецкого — дра Г. Янкого).

(Конець).

Вкінци стара станула. Я чув, як відчинено ключем двері, і потім стара шепнула мені тихо до уха, щоби я йшов сходами до гори. Було лиш пять степенів. Відтак я ступив ногами на мягкий, грубий диван, і в тій же хвили зняли мені перевязку з очий. Я глянув здивований довкола — находив ся в маленькій комнатці, яку осьвітлювала лиш слабо мідяна лямпа, уживана загально в перских домах. З богато позолоченої кадильниці, що стояла на мозаїковім столі, містерно уложенім в синю і червону краску, виходили пахощі, що наповняли всю комнату і приголомшували мозок. З надвору, з улиці доносив ся виразно шум ріки. Незабаром опісля я почув легкий шелест на дивані. Я оглянув ся і побачив — Канум!

Я станув як вкопаний і придивляв ся їй, чудуючись єї красі. Могла мати сімнайцять або вісімнайцять літ, а єї чорне як смола волосе нагадувало мені „Сальомею“ Реньольта; на тім образі буйне волосе спадало так само на чудові рамена та плечі. Лице було блідожовтаве, як у всіх перских женщин. Найбільше одушевив мене контраст між осліплюючо білими зубами а палкими чорними очима, котрих повіки і рісниці, так само як єї губи, були помальовані. Мимохіть прийшла мені на думку та сартінова осторога, коли она з усьмішкою на лици глядїла на мене блискучими, спокійними очима, і я зміркував притім, що та молода женщина мабуть не дуже боязлива. Тоді она взяла мене за руку, звеліла мені сісти на софу і додала:

— Мій чоловік поїхав до Тегерану. Тому маємо час забавляти ся.

Сказала се по анґлійски трохи чужим акцентом. Відтак зняла із стіни інструмент і заграла мені дещо. Принесли каву, котру ми випили разом. Але потім стала живо розказувати, як їй скучно, яке єї житє тут в Іспагані сумне, та що она заприміти́ла мене при першій стрічи і незвичайно зацікавила ся мною. Рівночасно почала глядіти все ніжнійше і стискати своєю ніжною рукою мою руку. Відтак присунула ся до мене близше, і нараз з палкою пристрастию кинула ся мені на шию.

Я майже стратив голову, коли в ту-ж мить із сусідної комнати роздав ся голосний шелест. Блискавицею я схопив ся на ноги і станув, зворушений і тремтячи від пристрасти. Пестощі молодої женщини і дикий крик, коли почула той шелест, так скоро наступили по собі, що мені було ніколи зібрати гадки. Однак она скочила швидко та зручно як кітка до стіни і дістала малий, острий ніж, котрий сейчас сховала в рукаві. Відтак глянула на мене, сказала: „Заждіть!“ і з енерґічним виразом лиця щезла за тяжкою занавісою.

Мені зробило ся лячно на души. І знов погадав я про поважну осторогу щирого сартіна. Може я був занадто неосторожний! Нараз роздав ся опять гомін в сусідній комнаті. Голосний крик — коротка боротьба, а відтак тихісінько. Нечайно занавіса підносить ся в гору і знов являєть ся Канум. Була бліда як попіл. Немов біла статуа стояла передомною і знесилена сперла ся легко о стіну. Усьміхнула ся до мене, показуючи осліпляючо білі зуби, немов у молодої вовчиці, перейшла ся по комнаті кілька кроків, а в руці все ще держала ніж, що спливав, подібно як рука, кровю.

— Боже, що стало ся? — крикнув я страшно затрівожений.

— Нічо — відповіла холодно.

Відтак кинула ніж в кут і сказала холоднокровним, недбалим голосом:

— То був мій чоловік. Колиб був нас заскочив, був би нас на місци убив. Отже я воліла випередити єго. Прошу вас, поможіть мені кинути трупа у воду!

На єї слова я з жаху немов задеревів і глядів на неї наляканими очима, не рухаючись з місця. Она сейчас пізнала мене наскрізь, глянула на мене згірдно і здвигнула легковажно плечима. Відтак сказала голосом, якого ніколи в житю не забуду:

— От і чужинець! Що за сьмішна нервовість!

Притім здвигла раменами і прикликала служницю, котрій звеліла отворити вікно, що виходило на ріку. Опісля обі підняли трупа, начеб се було щось зовсім природного та байдужного, і кинули єго до ріки, де вода понесла єго дальше.

Боже! Та пригода була таки занадто азийскою для Европейця. Признаю ся, що мене напав божевільний страх. Тому не ждучи

та иншими племенами монгольскими відперти Росиян аж по Амур та Байкал?

А Росия? Росия перестала бути нині тою страшною державою, якою була давнїйше не лиш в Азиї, але й в Европі. Нині по війні, не стоїть она по правді своїми силами а тим, що еї держить Німеччина а по части й Австро-Угорщина. Росия по правді побита, страшно побита і захитана в своїх основах. Війна розкрила страшну гниль на российскім орґанїзмі державнім, показала хоробу, котра не дасть ся вилічити старосьвітскими ліками. В чародійну силу знахорів з божої ласки нині вже ніхто не вірить, не хотять вірити навіть найвірнійші Москвичі і длятого можна мати надію, що по мирі на далекім Всходї настануть ліпші часи і для народів Росиї. Але чи скоро? На се іменно питанє можна лиш переченєм відповісти, бо істория учить, що всюди по великих катастрофах брала завсїгди верх реакция. Так буде й тепер в Росиї; се річ певна.

Новинки.

Львів, дня 31 серпня 1905.

— **Титул „сьвітлости“** (Durchlaucht) дістали від цїсаря Франца Йосифа I. отсї княжі роди та їх потомки в Галичинї, замість приналежного їм доси титулу „княжа милість“ (Fürstliche Gnaden): Любомирских, Сулковских, Чарторийских, Санґушків, Яблоновских, Понїньских, Сапігів і Радзівілів (галицка лінїя).

— **Відзначеня.** П. Франц Вагнер, директор помічних урядів в львівскім Намістництві, одержав при нагоді переходу на емеритуру титул старшого директора помічних урядів.

— **Іменованя і перенесеня.** Директором загального шпиталю в Скалатї іменований др. Казимир Липский, секундар загального шпиталю у Львові. — Повітовим судиею в Лопатинї іменований судовий ад'юнкт Володислав Ільницкий з Заліщик. — Судовий секретар Іван Пеленьский перенесений з Устрик до Сянока.

— **Преосьв. епископ** Константин Чехович виїздить дня 6-го вересня на канонїчну візитацию городжаньского деканата.

— **Богоміле до Гошова.** В честь і славу Преч. Діви Мариї відбуде ся дня 2 вересня с. р. велике богоміле до Гошова (коло Болехова) на „Ясну Гору“ під проводом оо. Василиян. Бажаючі взяти участь в сїм богомілю ласкаво зголосять ся в монастирі оо. Василиян у Львові, Жовківска 36, за картами їзди найдальше до пятницї 1 вересня в полуднє. Цїна їзди III. клясою зі Львова до Болехова і з поворотом 4 (чотири) К. Від'їзд зі Львова в суботу рано дня 2 вересня о $8\frac{1}{2}$ год. (львівский час); поворот до Львова в неділю 3-го вересня коло 6 години вечером.

— **Руханкові вправи в львівскім „Соколї“** починають ся по фериях з 1 вересня і будуть відбувати ся в отсих днях по полудни: членів тов. в понедїлки, середи і пятницї від 7—8 і пів год.; жіночого відділу у вівтірки, четверги і суботи від 4—5; старших учеників у вівтірки, четверги і суботи від 7—8 і пів; молодших учеників в понедїлки, середи і пятницї від 5—6; питомців ремісничої бурси в понедїлки, середи і пятницї від 8 і пів до 9 і пів; кружка провідників в суботи від 8 і пів до 9 і пів; кружка пожарних інструкторів в четверги від 8 і пів до 9 і пів години. Коли зголосить ся більше число учениць в жіночім відділї, то вправи будуть вести ся в двох відділах. *Старшина.*

— **Огнї.** В селї Чехах, брідского повіта, запалив грім стодолу і спричинив пожар, що знищив пять господарств, з котрих лише одно було обезпечене. Шкоди виносять 25.0000 корон. — В Малехові, львівского повіта, згоріла стодола місцевого війта, наповнена збіжем і стіжок сїна. — В Полкинях, ярославского повіта, упали сими днями жертвою пожару три селяньскі загороди. Шкода в части обезпечена, виносить близько 4000 корон. Причина пожару незвістна. — На обшарі двірскім в Сурохові, ярославского повіта, згоріло сими днями 160 кіп ячменю вартости 3200 корон. Шкода була обезпечена.

— **Гранична пригода.** З Новосїлки, борщівского повіта, доносять про таку пригоду: Дня 13 с. м. в неділю вечером, господар з Новосїлки, Гербановский, ще з кількома людьми ніс до границї пакунки, які мабуть мали бути перекрадені через границю до Росиї. Згаданий господар умовив ся з тим, що єму дав ті пакунки, доставити їх на 200 кроків від границї, на поля господарів новоселецких, за що мав дістато платню. Чи ті пакунки мали йти до Росиї, чи ні, его не обходило. Тимчасом, як з товаришами приніс ті пакунки на вказане місце, яке лежить більше як 200 кроків від границї (границя в тім місци суха), напав на них відділ жандармів граничних российских і почав стріляти. Прочі товариші Гербановского вспіли утечи, его однак самого салдати зловили, перетягнули через границю до Росиї і потягли зі собою.

— **Обманцї.** Львівска полиция відкрила оногди шайку обманців, зложену з Петра Юнека, Фердинанда Оркасевича і Станислава Недведского, котрі коло головного зелїзничого двірця продавали мосяжні годинники за золоті. Обманців потягнено до відвічальности.

— **Шестеро осіб убитих громом.** З Люблянп доносять: Оногди в часї бурі ударив грім в дім зелїзничого будника на шляху зелїзницї Ст. Петер-Река і убив будника, его жінку і четверо дїтий.

— **Дитина украдена циганами.** З Кракова пишуть: Зложена з 10 осіб шайка циганів украла оногди 3-лїтну дівчинку Теофілю Цебулю з Людвинова. Жандармерия віднайшла дитину в Дембниках. Яко виновників арештовано циганів: Антона Ляхача, Сузанну, Йосифа і Еву Квятковских.

— **Убийник викритий по трех лїтах.** З Рудок пишуть нам: Герш Вандер, торговельник шкір і збіжа з Рудок, вийшовши дня 26-го січня 1902 з дому на закупно збіжа в доохрестних селах, щез від того часу без слїду і всї гляданя були безуспішні. Аж дня 25-го с. м. викрито, що Герша Вандера убив в Шоломиничах селянин Михайло Попович, котрого зрадив в часї суперечки его брат. Убийник арештований признав ся до вини і показав в своїй коморі місце, де закопав труна Вандера.

— **Удушені димом.** В місцевости Брукгавзен коло міста Ессен в Німеччинї удушило ся в димі четверо дїтий. Родичі полишили їх дома самих і замкнули щільно двері. Дїти найшли сїрники і підчас забави запалили сїнник, від котрого зачав ся пожар. Заки наспіла поміч, дїти погибли в димі.

хвилинки та не попрощавшись, я втік звідтам наче навіжений. Як я видобув ся з того дому, се для мене до нині загадкою. Але то певне, що якись десять мінут пізнїйше я найшов ся між товпою на іспаганьских улицях і садив великими кроками, начеб за мною хмара чортів гонила. Опинившись дома, я замкнув ся, засунув ся на три засувки в своїй комнатї і прокляв Канум і всї азийскі гурискп на всї небеса магомеданьского раю. Як збитий кинув ся я на ліжко. Я чув ся співвинуватим того убийства. Бо колиб я не піддав ся божевільній горячці і послухав щирої ради досьвідченого сартіпа наперекір поганій старушці, то було би не прийшло до страшної катастрофи. Аж поволи і пізно, по півночи увільнив мене неспокійний сон від думок про страшну пригоду.

* * *

Коли я на другий день збудив ся, сонце стояло вже високо на небі і сьвітило ясно до моєї комнати. Я чув ся зовсїм приголомшеним і пригнобленим. Що властиво скоїло ся вчера вечером? Чейже не може чоловік щезнути з лиця землї, щоби справедливість не зробила свого. А та Канум зовсїм не старала ся о те, щоби еї вчинок лишив ся в тайні. Атже служниця була сьвідком злочину, котрий зраджували численні слїди крови на долівці. І так я мав бути вмішаним в ту сумну історию! Але вже сама думка бути вмішаним в справу злочину убийства була страшна і підносила менї волосє до гори. Чи не мав я чим скорше піти до посла і донести єму про цїлу подію? Нещастє хотїло, що він був на відпустцї. Перший секретар посольства, що заступав его, був надто молодим, щоби я перед ним звіряв ся. Справдї, моє посольство дожидав гарний конець!

Цїлий день я провів дома в сумнім настрою. Я не мав відваги вийти на улицю. Так настав вечер і я не зробив нїякого кроку в сїй справі. І про Кануму не було нїякої вісти. Чи еї увязнили? Що стало ся з нею? Такими питаними мучив я себе заєдно. Положив ся завчасу до ліжка, але не міг заснути. Аж вкінци на другий день не міг я з журби та неспокою довше видержати. Я мусїв піти до досьвідченого, місцевого приятеля, сартіпа. Волів дізнати ся найгірного, як оставати довше в тій непевности. Я знав, що Магамад-Аґа перед снїданєм не виходить з дому. Тому около полудня рішив ся я піти до него. Мене оповістили у него в звичайний спосіб і пустили. Сартіп спочивав вигідно на софі і потягав вигідно дим з цибуха.

— Аґа! Се ви дійстно? Ви тут? — сказав до мене, коли мене замітив. — Ну, як вам поводить ся?

— Дякую, зовсїм добре — відповів я.

— А найновійшу вість ви вже чули? — спитав по хвили.

— Найновійшу вість? — вигикав я, червонїючи. — Нї, я не знаю нїчого.

— Я згадував перед вами про того Ізматулю, чоловіка Кануми. Ви пригадуєте собі, що я говорив вам про того купця із старого передмістя?

Моє лице стало червоне як грань. Отже всьо вийшло справдї на яву, злочин відкрито і я ледви сьмів думати про конець, який готова для мене приняти проклята пригода. Я вигикав лише слова: „ах, так!“

— Бідачиско! — говорив сартіп дальше. — Подумайте, мій дорогий приятель пропав наглe без слїду!

Я мало не удушив ся, так запирало менї дух. Всеж таки удало ся менї процїдити поволи слова:

— Як? Він.... пропав? Се дуже.... дивно!

— Так.... дуже дивно! — повторив сартіп, приглядаючись менї бистро.

Я не міг довше видержати. І вже хотів сказати єму все, як дійстно було, коли шеф перскої полициї говорив дальше:

— Вибирав ся в дорогу до Теґерану, аж нагле утїк, чмихнув кудись! Доси нема про него нїякої вісти.

І сартіп глянув вдруге менї бистро в очи. Відтак настала мовчанка. Потягнув довго з люльки, дмухнув дим тютюну поважно в гору і сказав з правдивим магомеданьским спокоєм:

— Аллаг великий!

Кілька днів пізнїйше я вертав назад до Европи. Але до самої смерти буду все ще з жахом згадувати про ту незвичайну пригоду!

ДОВГИЙ ЯЗИК.

(З российского — А. Чехова.)

Наталя Михайлівна, молода дамочка, що приїхала рано з Ялти, обідала і безнастанно мелючи язиком, оповідала чоловікови про се, як гарно в Кримі. Чоловік урадуваний, глядів любо на еї одушевлене лице, слухав і від часу до часу задавав питаня....

— Ну, говорять, житє там незвичайно дороге? — спитав він між иншим.

— Як тобі сказати? По моїй думцї дороговизну пересадили. Не так страшний чорт, як малюють. Я, наприклад, з Юлією Петрівною мала комнату дуже гарну і вигідну за двайцять рублів на добу. Все зависить від того, як хто живе. Певно, як ти схочеш поїхати кудись в гори.... возьмеш коня, провідника — ну, тодї певно, дорого. Страх, як дорого! Але, Васичка, які там гори! Представ собі високі-високі гори, тисяч разів висші як церква.... Зверха мрака, мрака, мрака.... Долом величезне камінє, камінє, камінє... А дерева... Ах, описати не можу!

— **Мільоновий запис.** З Лїсбони доносять: Сензацию викликало тут завіщане богатої ґрафинї Камаріде, котра записала свою палату нанї, а обширні ґрунти і кілька мільонів готівки трем монахам, поминаючи цїлковито свою родину.

— **З товариства „Руска бурса реміснича і промислова“ у Львові.** Отсим подаємо інтересованим до відомости, що засїданє ради товариства, на котрім предложені будуть поданя о принятє учеників до бурси, відбуде ся в перших днях вересня. Уважаємо за конечне тут також заявити, що число принятих питомцїв буде в сїм роцї в порівнаню до років попередних зменшене, а то по причинї браку фондів на удержанє. Безплатного місця не буде анї одного. Рівнож не будуть увзглядненї на сей раз прошеня учеників слюсарства, столярства і кравецтва, бо вже по кількох учениках тих заводів в нашім інститутї було взглядно єсть тепер, хиба за оплатою 25 кор. місячно і то не на довше як на один рік. При сїй нагоді подаємо до відомости, що приймуть на науку різьбарства і позолотарства „Товариство для розвою рускої штуки“, а на науку столярства п. Михайло Павлишак у Львові, ул. Листопадова 25, з котрим що до условин треба безпосередно порозуміти ся. За раду товариства: *В. Нагірний*, предсїдатель.

Телеґрами.

Ромено 31 серпня. Вчера пополудни закінчили ся маневри.

Відень 31 серпня. Мінїстерство війни знесло на сей рік контрольні збори; полишило лиш головний рапорт для резервових офіцирів.

Ішль 31 серпня. Цїсар вернув нинї о цїв до 8-ої год. рано з Тиролю.

Будапешт 31 серпня. Бар. Феєрварі відїхав до Ішлю.

Берлин 31 серпня. Над Вислою і єї притоками установлено 16 карантан в цїли недопущеня холєри з Росиї. До вчерашного дня було 20 підозріних случаїв занедужаня, а з того в 12 случаях стверджено холєру. Шість недужих на холєру померло.

Петербург 31 серпня. Варшавским ґен.-ґубернатором на місце Максимовича іменований командант варшавского военного округа ґен.-адютант Скалон.

Остербай 31 серпня. Президент Розвельт вислав до бар. Комури просьбу, щоби той висказав японьскому цїсареви желаня з нагоди оказаної цїсарем японьскому народови мудрости і великодушности.

Париж 31 серпня. Matin довідує ся з Остербай: Здогадують ся, що наглу зміну становища Японії спонукало то, що Хіна має відступити Японії зелїзницю Ганкав-Кантон, маючу велике значінє.

Льондон 31 серпня. „Standard“ довідує ся, що головною точкою заключеного межи Анґлією а Японією договору єсть удержанє *„status quo“* в Азиї. Обі держави обовязали ся до взаїмної помочи в тій цїли.

Париж 31 серпня. Президент Любе зараз по одержаню вістп о мирі вислав ґратуляцийні телеґрами до царя і мікада.

НАДІСЛАНЕ.

Як плекати і доглядати садовину

коли хоче ся мати з неї дохід.

Підручник для властителїв садів, селян, міщан і учителїв. З 21 рисунками в текстї.

Написав **Василь Пороцко.**

Цїна 50 сотиків.

Можна купити в книгарнях: Тов. ім. Шевченка, Ставропигійскій і у автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

Курс львівский.

Дня 30-го серпня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	553·—	563·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	101·30	102·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	1·2·20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	96·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	54·25	55·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	34·75	36·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	62·—	66·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	26·—	27·90
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукаг цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок німецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Але от що.... без тебе я тут в якійсь ґазетї читав про тамошних провідників Татарів.... Такі погані річи! Чи се дійстно якісь особливші люди?

Натала Михайлівна скривила ся підозріно і кивнула головою.

— Звичайні Татари нїчо особлившого... — сказала. — Впрочім я виділа їх здалека, побіжно... Показували менї на них, але я не звернула уваги. Все чула упереджене до всїх тих Черкесів, Греків... Маврів!

— Говорять, дон-жуани страшні....

— Може бути! Бувають ледащиці, котрі....

Наталія Михайлівна нараз схопилась, немов пригадала собі щось страшного, хвилю глядїла на чоловіка наполоханими очима і сказала, розтягаючи кожде слово:

— Васичка, я тобі скажу, які суть неморальні! Ах, які неморальні! Не то щоби, знаєш, прості, або із середних кругів, але аристократки, ті надуті бон-тонні! Просто своїм очам не вірила! Умру і не забуду! Ну, чи можна забути ся до того степеня, щоби... ах, Васичка, я навіть говорити не хочу! Взяти мою товаришку Юлію Петрівну.... Такий гарний чоловік, двоє дїтий... належить до порядних кругів, удає все сьвяту і — нараз можеш собі представити.... Лише то, розумієсь, між нами.... Даєш слово чести, що нїкому не скажеш?

— Ну, от що видумала! Розумієть ся, не скажу.

— Слово чести? Уважай-же! Я тобі вірю....

Дамочка положила вилку, надала свому лицю таємний вираз і зашептала:

— Представ собі таке.... Поїхала та Юлія Петрівна в гори... Була прекрасна погода! Напеpед їде она із своїм провідником, недалеко позаду — я. Уїхали ми кілька верст, нараз, розумієш, Юлія крикнула і зловила себе за груди. Татарин ловить єї за талію, инакше була би з сїдла звалила ся.... Я із своїм провідником наближаю ся до неї.... Що таке? В чім дїло? „Ох, кричить, умираю! Погано! Не можу дальше їхати!“ Представ собі, як я налудила ся! Так поїдемо, говорю, назад! — „Нї, каже, не можу їхати назад! Як зроблю ще один крок, умру від болю! У мене спазми!“ І просить, благає, ради Бога, мене і мого Сулеймана, щоби ми вернули ся назад до міста і привезли їй бестужівских капель, котрі їй помагають.

— Чекай.... Я тебе не зовсїм розумію... — пробурмотів чоловік, гладячись по голові. — Спершу ти говорила, що бачила тих Татарів лише здалека, а тепер про якогось Сулеймана оповідаєш....

— Ну, ти знов передираєш ся! — сказала дамочка і нахмарилась. — Терпіти не можу підозріваня! Терпіти не можу! Глупо і глупо!

— Я не передираю ся, але... чого говорити неправду? Возила ся з Татарами, ну, нехай буде, Бог з тобою, але... чого крутити?

— Гм!... от дивак! — обурила ся дамочка. — Заздрісний о Сулеймана! Уявляю собі, як ти поїхав би в гори без провідника! Уявляю собі! Коли не знаєш тамошного житя, не розумієш, то лїпше мовчи. Мовчи і мовчи! Без провідника там кроку не можна зробити.

— Ще би!

— Прошу, без глупих насьмішок! Я тобі не Юлія яканебудь... Я єї не оправдую, але я... пссст! Я хоч і не удаю сьвятої, але ще настілько не забула ся. У мене Сулейман не переступав границь... Нї-ї! Маметкул бувало у Юлії весь час сидить, а у мене як лише бє одинайцята година, сейчас: „Сулейман марш! Забирайте ся!“ І мій дурний Татарин забираєть ся. Він мене страх слухав.... Як лише пічне щось про гроші або що-небудь, я сейчас: Я-ак? Що-о? Що-о-о?“ Так у него вся душа в пяти.... Ха-ха-ха.... Очи, знаєш, Васочка, чорні-пречорні, як уголь, мордочка татарска, глупа така, сьмішна.... Я єго ось як держала! Ось!

— Уявляю собі... — перебив чоловік, бавлячись кулькою з хлїба.

— Глупо, Васичка! Я знаю, що ти думаєш! Я знаю добре.... Але впевняю тебе, він у мене навіть підчас прогульок не переступав границь. Наприклад, їдемо в гори, або до водоспаду, я все єму говорю: „Сулейман, їхати з заду!“ І він їхав з заду, бідолашний.... Навіть підчас .. в найбільше патетичних місцях я єму говорила: „А все ти не повинени забувати, що ти лише Татарин, а я жінка державного радника!“ Ха-ха...

Дамочка засьміяла ся, потім оглянулась бистро і принявши наляканий вид, зашептала:

— Але Юлія! Ах, та Юлія! Я розумію, Васичка, чому не пошалїти, чому не віддихнути від порожнечі сьвітского житя? Все те можна... шалїй, нїхто тебе не осудить, але глядїти на то серіозно, робити сцени... нї, як хочеш, я того не розумію! Подумай, она була заздрісна! Ну, не глупо се? Раз приходить до неї Маметкул, єї пасия! Дома єї не було.... Ну, я закликала єго до себе... почалась розмова, бо они, знаєш, дуже потїшні! Незамітно так провели вечір.... Нараз влїтає Юлія.... Накидуєть ся на мене, на Маметкула... робить нам сцену... фі! Я того не розумію, Васичка.

Васичка закректав, нахмарив ся і почав ходити по комнатї.

— Весело вам там жилось, нїчого казати! — пробурмотів він, гидко усьміхаючись.

— Ну, як то глупо! — обидила ся Наталія Михайлівна. — Я знаю, о чім ти думаєш! Все у тебе такі погані думки! Отже не буду тобі вже нїчого оповідати. Не буду!

Дамочка надула губки і замовкла.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).